

For English, turn to page 7

Geraldine Chaplin, Annie Girardot, Sophia Loren, Catherine Deneuve, Ornella Muti... K herečkám oceneným na Art Film Feste sa pridala Zuzana Mauréry.

Vždy hrám rada to, čo som ešte nehrala

Ako dieťa lietavala do Košíc za otcom, ktorý tu mal angažmá v opere. Keď dospela, aj ona vkročila do sveta umenia a kultúry. Najbližšie sú jej spev a herectvo a svoj talent ukázala nielen doma, ale aj v Česku a Rakúsku. Jej herecký záber je široký a uplatnila ho ako v divadle, tak aj vo filme či televízii. Zuzana Mauréry je hosťom 26. ročníka Art Film Festu, ktorý ju ocenil Hercovou misiou.

Na otváracom ceremoniáli ste si prebrali ocenenie Hercova misia. V minulosti ho dostali viaceré významné domáce a zahraničné herečky a herci. Z Karlových Varov ste si predvlni odniesli cenu pre najlepšiu herečku. Aký je váš vzťah k filmovým festivalom?

Zase na toľkých filmových festivaloch som nebola. Vnímam to trochu s odstupom, pozerám sa, čo sa na tých festivaloch deje, ako to celé prebieha. Vážim si, že môžem poznávať iných ľudí a ako to v iných filmárskych svetoch funguje. Veď ja mám prvýkrát v živote svoju vlastnú tlačovú konferenciu (smiech). Som herečka a som ješitná, to musím priznať. To znamená, že prijímam takéto ocenenie mi, samozrejme, robí dobre a vážim si to. A tiež to považujem, a prax mi dáva za pravdu, za jednu príjemnú spoločenskú konverziu. Bohužiaľ, u nás to nie je tak, že dostanete cenu a zrazu sa

o vás trhajú. O to viac si vážim, keď je to ocenenie ľudí z brandže, keď vám nejako potvrdia, že ste dobrá. Keď kolegovia uznajú vašu prácu je najviac a ešte viac môže byť, keď to vyústi do práce s dobrými ľuďmi.

Zdá sa, že máte šťastie na oceňované tituly. Za oba filmy, v ktorých hráte a ktoré premieta aj tento festival – Ďakujem, dobre Mátyása Priklera a Učiteľku Jana Hřebejka – ste získali národnú cenu Slnko v sieti. Prikler bol v tom čase ešte študent, s Hřebejkom ste robili, keď už mal skúsenosti a úspechy. Dajú sa tieto spolupráce porovnať?

To je podľa mňa neporovnateľné. Pri Mátyášovom filme som veľmi trpela (smiech). Viete, oni tí študenti stále skúšajú, a aj pre mňa to bol prvý či druhý film. A keď mi po dvoch hodinách ťažkej scény s Attilom Mokosom, v ktorej sme mali aj psa

a deti, povedal, že tak fajn, už máme celok, myslala som, že ho zabijem (smiech). To bola jedna skúsenosť. Ale ten výsledok stál za to, lebo sa snažil za každých okolností byť autentický a scenár sa mi veľmi páčil. Bol to taký happening.

A Učiteľka?

Film s Janom Hřebejkom bola ľahká práca. Možno tým, že to bolo bez ambícií, bolo to také, že ľudia sa spoľahli jeden na druhého, nedošlo tam k žiadnym názorovým stretom. Išli sme jedným smerom, korytom tej rieky, do čoho vstúpili akurát tak hlášky ako „hele, rychlejš“ alebo „to dáš“. To bola veľmi príjemná a kvázi ľahká spolupráca, možno aj preto, že človek už má niečo za sebou a na takéto príležitosti musí byť pripravený.

Zdá sa, že po úspechu s filmom Učiteľka sa sypú ďalšie filmové úlohy. Užívate si toto obdobie?

V živote sa vždy vyvinie taká etapa, keď sa vám rozbehne pracovný život tak, že potrebujete ubrzdiť. Uvažovať, že treba trochu začať žiť aj iný život. A teraz sa mi to tak stretáva. Mám s Českou televíziou nakrútiť dvojdielny film Štokholmský syndróm. S Ivom Trajkovom by som mala robiť krásny film Piargy. Na to sa veľmi teším. Seriál Oteckovia pokračuje, s TV JOJ by som mala robiť jeden krátky seriál.

pokračovanie na str. 2

Prostredníctvom festivalu objavujem krajinu

Po tom, ako som videl moje filmy na viac ako sedemsto filmových festivaloch, mi naozaj dobre pasuje otázka, čo vo všeobecnosti očakávam od filmového festivalu. Dobrý filmový festival je miesto, kde môžem objavovať niečo prekvapivé, nové, svieže a originálne. Na Slovensku som vôbec po prvýkrát. Roky pracujem ako expert na vývoj scenárov vo východnej Európe, stretol som sa aj s filmármi zo Slovenska a niečo málo o situácii u vás viem. Hlavnou motiváciou, prečo som prijal pozvanie do poroty Art Film Festu, bolo objaviť hlavný slovenský festival a štruktúru, chuť a pocit krajiny. Čím viac ľudí z danej krajiny stretnete, tým hlbšie sú vaše dojmy z nej. A to je práve to, čo si počas navštevovania festivalov užívam, či už ako expert alebo divák. Kultúru, aktivity, filmy, ľudí, celú situáciu. Zatiaľ som nemal tú česť objaviť vašu kinematografiu, ale dočítal som sa, že ste mali veľmi dobrý rok, k čomu vám gratulujem. Viem, aké je ťažké dosiahnuť to v súčasných podmienkach.

Zastávam názor, že každá krajina potrebuje hovoriť vlastné príbehy. Bez ohľadu na to, či sme z Afriky, New Yorku, Ázie, musíme písať osobné príbehy a festival je perfektné miesto, kde takúto náráciu posilniť a podporiť autentických rozprávačov. Dúfam, že tento festival to robí tiež. Je to dobrý cieľ, ktorý sa oplatí dobíjať. Ako člen poroty nebudem vyzdvihovať v programe žiadny z filmov, nebolo by to fér. Na festivale si spravidla zvládam pozrieť asi tridsať filmov, aby som ich vstrebal a vnímal s čistou hlavou. To je môj osobný limit.

Christoph Thoke,
producent a člen poroty
Medzinárodnej súťaže hraných filmov

V Učiteľke manipulatívna autorita, v Za sklom ďalšia silná povaha, ktorá si ide za svojím aj cez mŕtvoly. V divadelnej hre Job Interviews zase hráte sebedovomú nekompromisnú majiteľku castingovej agentúry. Sú tieto postavy silných žien z posledného obdobia len zhoda náhod? Aké charakterové typy radi hráte?

Vždy hrám rada to, čo som ešte nehrala. A baví ma, keď niekto vo mne vidí niečo, čo predtým nikto nevidel. Že to vo mne nachádza. Lebo nie som na to zvyknutá. Stále mám pocit, že som nejaká sympatická mamička alebo vedúca alebo niečo také. Som za tieto výzvy vďačná. Je zaujímavé, že iné tváre mi ponúkajú väčšinou ženy. Ale keď sa na to pozriem z druhej strany, tie príležitosti prišli vždy vo vhodnom okamihu.

A za úlohu Za sklom som veľmi vďačná, pretože je to niečo úplne iné.

Film Učiteľka sa premietal a predal do desiatok krajín po celom svete. A tak si diváci v Argentíne, Španielsku či v USA mohli pozrieť vašu učiteľku Drazdechovú. Čím to podľa vás je, že tento príbeh dokáže dnes, už takmer tri dekády od toho, čo sa skončil bývalý režim, zaujať také rôznorodé publikum?

Ja som si to tak zadefinovala po tlačových besedách, ktoré sme mali a na ktorých sa vyjadrovali aj scenárista Peter Jarchovský či režisér Jan Hřebejk. Ja si myslím, že je to predovšetkým o manipulácii, ktorá je dnes všade a každý ju chápe. Je to na jednej strane o situácii, keď sa z autority stane

manipulátor a čo to spôsobuje. A na druhej strane o tom, kedy sa z človeka, ktorý chce pomáhať, stane sluha. Všetko sa to deje pred očami detí v ich formatívnom veku, čo je veľmi dôležité, lebo vtedy majú vo svojom živote prítomné veľké množstvo autority – rodič, učiteľ. Je preto dôležité, ako sa tie autority správajú v takýchto situáciách, lebo deti to veľmi ovplyvni. Takže si myslím, že ten kontext je veľmi dobre pochopiteľný. A to stojí za tým, že bol film prijatý na rôznych festivaloch a že to bolo posunuté do širokých distribúcií na celom svete. Myslím si, že v tom to tkvie.

film, v ktorom hráte. A to hneď po boku dvoch významných osobností – Jiřího Menzla a Petra Simonischeka. Čo ste si z toho projektu odniesli?

Tieto veľké osobnosti sú vždy príjemní ľudia. A to je veľmi ľahká spolupráca. Pán Menzel bol veľmi milý človek, také zlatičko. Predtým, ako som čítala scenár, som videla Toniho Erdmanna. Tešila som sa, že s pánom Simonischekom budem mať obrazy a hneď som chcela ísť do toho. Bol profesionálny a milý, bola to radosť s nimi pracovať a aj sme sa spriatelili.

Zuzana Sotáková

Okrem týchto filmov sa bude na festivale, i keď v inej sekcii, premietiť film Tlmočník, čo je posledný distribuovaný

Festivalový tím odporúča

Do kina za láskou a anarchiou

Tento rok máme v sekcii Lásky & anarchia menej filmov ako zvyčajne. Výber bol o to dôslednejší a verím, že každý film divákov niečím osloví. Ani neviem, ktorý z nich by som dokázal označiť ako „vlajkovú loď“ sekcii. Takže skúsím upozorniť rovno na tri.

Tichá hmľa (2017, 101 min, Zhang Miaoyan) je majstrovsky nakrútená detektívka s výbornou atmosférou, napínava hra so symbolmi a žánrovými pravidlami. Dlhé zábery tu vytvárajú zvláštny výtvarný efekt. Tento film si už všimol The Hollywood Reporter, v recenzii naň sa

píše, že postupne a pomaly posúva diváka priamo do nočnej mory. Uvedený bol začiatkom roka na MFF Rotterdam.

Pororoca (2017, 152 min, Constantin Popescu) je príbeh otca, ktorému sa stratí dcéra, v podstate by to bola smutná a banálna historka, ale Constantin Popescu, jeden z tvorcov povestnej rumunskej novej vlny z nej dostal nečakané maximum, ďalej sa hľadám v tejto poetike ani ísť nedá. Realizmus ohlodaný až na kosť s nečakanou pointou. Film mal premiéru na MFF San Sebastian. Časopis Variety ho prirovnáva k filmu Bez lásky

Andreja Zvjaginčeva s tým, že Pororoca vyžaruje priamo a bezprostredne deštruktívnu emocionálnu silu.

Nový film medzinárodne uznávaného a oceňovaného režiséra Hong Sang-soo **Tráva** (2017, 63 min.) je jeden z jeho formálne najzábavnejších, opäť sčasti pripomínajúci rané konverzačné Woody Allenove filmy, ale so zložitejšou štruktúrou. Ide o sofistikovanú hru na realitu. Mladá žena sedáva denne v malej kaviarni na periférii veľkého mesta. A niečo píše. Síce tvrdí, že nie je spisovateľka, ale diváci vidia, že zaznamenáva príbehy ľudí v kaviarni,

interpretuje ich osudy. Alebo nie? Možno ich vytvára a oni sa správajú tak, ako ona píše? Jej postavy ožívajú, je ona akýmsi neschopným bohom tkajúcim realitu sveta? Alebo je to celé úplne inak? Zábavné je i to, ako režisér film nakrútil. Používa vyslovene naivnú montáž, odjazdy a nájazdy kamery, čierno-bielu materiálu. Rafinovaná jednoduchosť tohto filmu je očarujúca.

Martin Ciel,
zostavovateľ sekcii
Láska & anarchia

Jemná psychologická dráma približuje záver života slávnej herečky.

Posledné interview Romy Schneider

Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že v centre pozornosti tohto filmu stojí osud svetoznámej herečky. Paralelne s jej príbehom (respektíve na jeho pozadí) však režisérka Emily Atef sleduje samotný filmový priemysel a senzáciechtivosť médií. Rozporuplná osobnosť Romy Schneider mala s jedným i druhým vrchovatú skúsenosť.

Na tohtoročnom filmovom festivale Berlinale bola snímka 3 dni v Quiberone neprehraditeľná. Francúzsko-iránsko-nemecká režisérka Emily Atef si za svoj najnovší počín v Berlíne vyslúžila nomináciu na Zlatého medveďa a okrem toho má na konte sedem rôznych nemeckých filmových cien. Ako už napovedá samotný názov, 3 dni v Quiberone mapuje krátky pobyt Romy Schneider, nezameniteľnej filmovej Sissi, v rehabilitačnom centre vo francúzskom letovisku. V sprievode svojej dobrej kamarátky z detstva sa rozhodne poskytnúť otvorené interview magazínu Stern napriek tomu, že práve novinári bažiaci po intímnych detailoch z jej života sú jednou z príčin herečkinho nešťastia. Ako sa neskôr ukáže, práve tento rozhovor bude pre Romy Schneider tým posledným.

Psychologická dráma o zlomenej hviezde prenasledovanej médiami by teoreticky mohla sklznúť k citovému nátlaku či pretlaku. To však vonkoncom nie je prípad 3 dni v Quiberone. Intimitu filmu

podčiarkuje jeho čierno-biele prevedenie a napriek zameraniu na osud jednej ženy minulého storočia má presah aj do dnešnej spoločnosti, éry poznačenej kauzou #metoo.

„Ten nápad nebol môj. Prišiel s ním francúzsky producent, ktorý bol priateľom Marie Bäumer (predstaviteľky hlavnej hrdinky). Keďže sa tak veľmi podobá na Romy, poprosili sme ju, aby hrala túto rolu (...). Ale ona nechcela; tvrdila: Ako môžete hrať ikonu?“ tvrdí režisérka v rozhovore pre The Hollywood Reporter. Marie Bäumer však napokon súhlasila, hoci, tak ako Emily Atef, neverí v životopisné filmy. Ako ďalej v interview vysvetlila režisérka, biografické filmy ju frustrujú, pretože sa snažia vtlesniť celý život do 90 minút. Skáču z jedného obdobia do iného, využívajú troch hercov rôzneho veku na jednu postavu... Aj preto 3 dni v Quiberone nie sú životopisným filmom. Po tom, ako producent snímky našiel knihu s posledným rozhovorom, ktorý Romy poskytla a fotkami od Roberta Lebecka, bol námet jasný. Musí to byť

práve o týchto troch podstatných dňoch.

Pri predstaviteľke hlavnej hrdinky sa ešte oplatí zastaviť. Marie Bäumer výkonom v tomto filme mimoriadne zaujala a mnohí filmoví kritici sa zhodli, že podala excelentný výkon. „Film stojí na fenomenálnom výkone herečky Marie Bäumer,“ rozhodol aj Aleš Stuchlý z festivalu Be2Can. Túto 49-ročnú Nemku si môžete pamätať napríklad aj z vojnovéj drámy Diabla dieťa. Tá v roku 2008 dokonca získala Oscara ako najlepší cudzojazyčný film. Jeho predlohou sa stala kniha Slováka Adolfa Burgera, ktorý sa ako väzeň počas 2. Svetovej vojny zúčastnil Akcie Bernhard, nemeckého fašistického projektu falšovania peňazí. Burger však nahovára svojho spoluväzňa na sabotáž. Marie Bäumer si tu zahrála postavu Aglaie a objavila sa tiež v komédii Manituova topánka či v televíznom seriáli Miesto činu: Berlín.

Samotný novinár Michael Jurgs, ktorému vtedy Romy Schneider poskytla svoje posledné interview, bol jedným z hlavných zdrojov režisérky Emily Atef. „Pretože je

novinár, rád rozpráva a hovorí príbehy,“ tvrdí Atef pre The Hollywood Reporter. Okrem neho vyspovedala aj hotelového concierge a kuchára, ktorí jej tiež poskytli svoj pohľad na Schneiderovej quiberonský pobyt. Pred očami diváka sa tak nerozhoduje o tom, čo z krátkych udalostí roku 1981 sa skutočne stalo a čo je rokmi dokreslená fikcia. Tento film predovšetkým vykreslí portrét emocionálneho a mentálneho stavu svetovej hviezdy počas kľúčového trojdňa. „Je fascinujúce, že to bola Romy Schneider. (...) Ale v skutočnosti to mohla byť akákoľvek žena,“ uzatvára v rozhovore režisérka.

Mária Mlaková

Film zo sekcie Be2Can Starter hrajú:

17. júna: 19:00,

Kino Slovan

20. júna: 21:30,

Kulturpark 2 JOJ Cinema

Snímka Smäd od slávneho filmára ešte nebola uvedená v našej distribúcii

Bergman odhalil zákutia ženskej duše

Čo sa stane, keď sa na plátne stretnú frustrovaný manžel, psychiater a lesbická tanečníčka? Odpoveď vám dá svetoznámy režisér Ingmar Bergman v jednom zo svojich skorších filmov, ktorý citlivo rozoberá nielen tému manželskej krízy, ale aj psychológiu jednotlivých postáv.

V rámci sekcie Bergman 100 Art Film Fest tento rok uvedie aj snímku Smäd. Psychologická dráma odkrýva na pozadí manželskej krízy Rut a Bertila rôznorodosť ženskej duše. Dejová línia sleduje týchto dvoch manželov a ich neschopnosť počať dieťa. Frustrácia prechádza až do vzájomnej nenávisťi a režisér Bergman berie diváka na exkurz do osobnosti ďalšej ženy, Bertilovej bývalej milenky Violy. V snímke sa ešte objavuje aj Rutin psychiater a Violina lesbická priateľka. „Bergman sa naučil postaviť scénu s minimálnym rozhovorom.

V prvých minútach Smädu sa napríklad kamera túla stiesnenou hotelovou izbou, držiak krok s mladou ženou, keď si povzdychne, fajčí, čistí zuby, snaží sa čítať noviny a nedokáže prebudíť jej spiaceho partnera. Zatiaľ nevieme o nej takmer nič, no vďaka tomu túlaniu kamery vieme všetko, čo potrebujeme vedieť,“ napísal o tejto snímke The New Yorker.

Zaujímavosťou je, že do úlohy Violy režisér obsadil samotnú autorku predlohy scenára, Birgit Tengroth. Práve na základe štyroch poviedok z jej pera vznikol Smäd.

Dobre si tiež všimnite postavu spolucestujúceho vo vlaku – pozorný divák v nenápadnom mužovi spozná samotného režiséra Ingmara Bergmana.

Smäd rozhodne stojí za pozornosť a pozretie. Ingmar Bergman v ňom sebe vlastným spôsobom vykresľuje melanchóliu manželskej krízy, ženskú psychiku a okrem toho ešte jeden zaujímavý motív, tanec a divadlo. Postavy v tomto filme sa snažia sebarealizovať baletom, no veľmi sa im to nedarí. Bergman tak poukazuje aj na to, že ani tanec a divadlo nemusia byť

úspešným prostriedkom k nájdeniu samého seba. Tento film je krásnym príkladom Bergmanovho majstrovstva a dokazuje, prečo sa jeho autor radí k najvýznamnejším režisérom dvadsiateho storočia. A rovnako aj to, prečo ho často nazývali filozofom filmu.

Mária Mlaková

Film zo sekcie Bergman 100 hrajú:

17. júna: 15:30

Kino Tabačka

Najkrajšou kinosálou je príroda. Podďte na amfík!

Festival na dobrom mieste. Tak znie jeden z motívov Art Film Festu a má naň právo. Košice totiž ponúkajú niekoľko jedinečných priestorov na výstavy, premietania a iné kultúrne akcie. Kunsthalle, Kasárne Kulturpark, Tabačka Kulturfabrik... Ak sa však na to všetko chcete pozrieť s nadhľadom, zamierte na košický amfiteáter.

To, že je bytostne spätý s umením, dokazuje už jeho adresa: Festivalové námestie číslo 2. Jeho história siaha do 50-tych rokov minulého storočia. Vtedy sa objavili prvé myšlienky o takejto stavbe na východnom svahu kopca na Kalvárii, no od nápadu k samotnej realizácii uplynul nejaký ten rok. Kolaudácia sa totiž podľa archívnych prameňov uskutočnila až v roku 1963. Obyvatelia boli za svoju trpezlivosť odmenení naozaj veľkolepo, keďže tento projekt rozhodne nepatrí k tým skromným – svojou kapacitou 25-tisíc sedadiel patril vôbec k najväčším amfiteátrom v bývalom Československu. Aj dnes je na facebookovej stránke amfiteátra uvedené, že ide o najväčší prírodný amfiteáter na Slovensku s najväčším premietacím plátnom. Pod jeho stavbu sa podpísali architekti Gabrini a Malinovský.

Nie práve pohodlné sedenie, nestále počasie, okolité ruchy... Aj tak sa premietania na amfiteátri stali na dlhé roky pre

Košičanov obľúbenou tradíciou. Od prvého Filmového festivalu pracujúcich v roku 1965 dodnes pravidelne toto miesto oživalo a oživa svetovými i slovenskými snímkami. A keď sme pri tých svetových, v sobotu 19. júna 1965 sa práve na košickom amfiteátri uskutočnila premiéra slávneho filmu *Obchod na korze*. Vraj si ju vtedy pozrelo až 20-tisíc divákov!

Úplne novú kapitolu pre „amfík“ znamenal rok 2013, kedy Košice získali titul Európskeho hlavného mesta kultúry a kino pod holým nebom sa dočkalo rekonštrukcie. Od tohto dátumu zároveň amfiteáter prešiel do správy mestskej organizácie K13 – Košické kultúrne centrá. „Odvtedy máme pravidelne premietania v rámci Art Film Festu, ale tiež letné kino a na jeseň akciu *Revival fest*,” uviedol správca amfiteátra Jaroslav Koka.

Ani 26. ročník Art Film Festu neobíde toto jedinečné miesto. Jedným z najväčších fahákov, ktoré tu organizátori premietnu,

bude životopisný film Whitney režiséra Kevina Macdonalda. Ten hľadal skutočný obraz speváckej ikony Whitney Houston, a to hľadanie vraj vôbec nebolo jednoduché. „V zmysle pátrania po pravde som nakrútil určite svoj najťažší film. Rozprával som sa so 70 ľuďmi, ale len 40 z nich sa objavilo vo filme. Mnohí z nich klamali Whitney vyše 30 rokov a vo svojej pretváрке pokračovali aj pred kamerou,” povedal režisér o snímke, ktorú si môžete pozrieť v sobotu 23. júna o pol desiatej večer. Na premietanie pod holým nebom je však pripravených viacero

snímok: dnes triler *Na jeden nádech*, fantastická komédia *Žltá ponorka* vo štvrtok 21. 6. a napínavý britský *Hotel Artemis* v piatok 22. 6. Je sa na čo tešiť: tí starší sa v prostredí amfiteátra môžu rozpamätáť na svoje mladé roky, kedy praskal vo švíkoch. Mladší zasa zistia, že ani ten najlepší smartfón nenahradí širokouhlý zážitok z kinozážitku v tej najkrajšej sále.

Mária Mlaková

Z festivalovej histórie

Držiteľ Zlatej kamery Juraj Herz – malý človek s veľkým charakterom

Na pranie režiséra pred piatimi rokmi vytiahli z archívu jeho *Pasáž*.

Celý filmový svet tento rok zaskočila smutná správa o úmrtí slovenského režiséra Juraja Herza v apríli vo veku 83 rokov. Kežmarský rodák po sebe zanechal rôznorodú, ale vždy pôsobivú kinematografiu, medzi ktoré určite patria hororovo šmrncnutá adaptácia známej rozprávky o Kráske a zvierati *Panna a netvor* (1978), kultový *Spaľovač mŕtvov* (1968) s fenomenálnym Rudolfom Hrušínskym či poeticko-humorne ladené *Sladké hry minulého leta* (1969). Do každého z filmov dokázal vtláčať svoj jedinečný autorský rukopis.

Pre neprehliadnutelné kvality sa rozhodol v roku 2013 Art Film Fest v Trenčianskych Tepliciach oceniť Juraja Herza Zlatou kamerou. Na vtedajšom festivale bol na režisérovo želanie vytiahnutý z archívu film *Pasáž*, ktorý sa v čase svojho uvedenia v kinách dlho nezdržal. Na film o bankovom úradníkovi, ktorý sa stane súčasťou zvláštneho mikrosvetu pasáže plného bizarných postáv a lynchovsko-kafkovských vzťahov sa akoby pozabudlo. Nie však pán režisér. Na jeho želanie ho organizátori Art Film Festu, kde pred rokmi získal ocenenie Zlatá kamera, vytiahli z archívu a uviedli v Trenčianskych Tepliciach. Herz

pri preberaní ceny pred piatimi rokmi na stretnutí s novinármi a verejnosťou prezradil, ktorý zo svojich filmov je jeho srdcu blízky. „Zo svojich filmov mám rád *Spaľovača mŕtvov*, pretože bol natočený, tak ako som ho chcel – s úplnou slobodou, a potom *Pasáž*, ktorú som mohol tiež natočiť s úplnou slobodou.”

Napriek svojmu nižšiemu veku svojou osobnosťou a svojou autenticitou vyplnil počas tlačovky celú miestnosť. Najviac otázok smerovalo k jeho najznámejšiemu filmu *Spaľovač mŕtvov*, vďaka ktorému si vyslúžil pomenovanie „majster československého hororu”.

„Už od detstva sa rád bojím. Ako malý chlapec som čítal hororové rozprávky, napríklad o useknutej ruke. To ma priťahovalo viac ako *Dobšinský* alebo *Němcová*,” priznal režisér o svojej záľube v hororovom žánri. *Spaľovač mŕtvov* však podľa režiséra nie je skutočným hororom. „Je to triler, ktorý sa žánrom možno viac blíži k *Hitchcockovi*, ktorý budoval napätie. A to sa mi páči.” Herz tiež pripojil niekoľko humorných zážitkov z festivalov hororových filmov, na ktoré veľmi rád chodieval. „Tie sa úplne líšia od tých ostatných. Chodí tam spoločnosť režisérov, ktorí sa majú radi a je medzi nimi ohromná súdržnosť. Preto som sa snažil

robiť filmy tohto druhu, aby som sa na tieto festivaly dostal.”

Juraj Herz bol pred časom oslovený do filmu *Tlmočník* (r. Martin Šulík, 2018), kde si mal zahrať postavu samotného tlmočníka. Zdravotné problémy režiséra však tejto spolupráci neboli naklonené. Herzov osobný príbeh (Slovák, ktorý bol ako dieťa spolu s rodičmi na konci vojny deportovaný do koncentračného tábora a ktorý v roku 1987 emigroval do Západného Nemecka, kde prežil časť života), by filmu dodal hlbšiu rovinu.

Foto: Radovan Stoklasa

Príbeh o krehkosti mladých srdc, ktoré po prvýkrát pocítili šťastie, má aj hlbší, aktuálny rozmer.

Príbeh Rómea a Júlie v rómskom prostredí

Žije a tvorí vo Viedni, ale jej korene a detstvo patria Košiciam. A kus z tohto kraja sa dostal aj do jej celovečerného debutu *Rozbi moje srdce*, ktorý uvedie na Art Film Feste. Alexandra Makarová natočila príbeh o dvoch rómskych tínedžeroch, ktorí pred očami divákov prežívajú lásky a útrapy ako Rómeo a Júlia.

Pepe musí každý deň v uliciach Viedne zobrať peniaze, ktoré potom odovzdáva cigánskemu mafiánovi Rockymu. Keď do ich „rodiny“ pribudne Marcela z východného Slovenska, ktorá prišla odrobiť dlh svojho otca, preskočí medzi nimi iskra. „Je to príbeh Rómea a Júlie v rómskom prostredí. Zalúbia sa, po prvýkrát prežívajú moment šťastia a chcú ujsť,“ začína rozprávanie režisérka filmu Alexandra Makarová, ktorá aj po 26 rokoch života vo Viedni hovorí peknou slovenčinou. Prvotný podnet na príbeh dostala, keď sa stretla s rómskym chlapcom, ktorý zobral. „Poznala som ho roky a potom sa veľmi, v zlom zmysle, zmenil a ja som sa začala pýtať seba, prečo, čo sa mu stalo. Zamýšľala som sa, kde bude spať, či má svoju obľúbenú pieseň, jednoducho rôzne maličkosti. Začala som si robiť prieskum tu, na východe. Pomáhala nám aj jedna Rómka, ktorá nás vzala do osád, možno tridsiatich, a počas týchto návštev a prieskumu sme počuli množstvo príbehov. Jeden z nich bol veľmi podobný tomu nášmu. Počas toho sme vyvíjali postavy,“ približuje mladá režisérka.

Jej stará mama tu ostala a do dospelosti ju pravidelne navštevovala. „Ale čo sa týka Rómov, to bolo pre mňa niečo úplne nové. Myslím si, že ľudia, už ako deti, na východnom alebo aj celom Slovensku sú akosi vychovávané k tomu, aby sa na Rómov pozerali cez prsty alebo sa ich stránili, odsudzovali ich. Je pre nich prirodzené mať predstavu, že nepracujú, kradnú, sú špinaví a smrdia. Keď sme sem prišli, bolo to veľmi zvláštne, pretože som veľa cestovala do Ázie, kde pracoval môj otec. V Indii som bola mesiace, keď som mala 12 rokov, ale táto situácia tu, v osadách, bola kompletne odlišná. To nemôžete

porovnať ani s najhoršou časťou Indie. Títo Rómovia sú predsa z tej istej krajiny ako Slováci, majú to isté vierovyznanie a pritom sú tu ako utečenci,“ zamýšľala sa.

Pri písaní scenára jej veľmi pomáhala hudba. „Tá hrá vo filme veľkú úlohu. Ak by nebolo hudby, nebol by ani scenár. Ja totiž neviem písať bez toho, aby som nepočula hudbu. Predtým, než začnem písať, si rovno vytvorím soundtrack, čo nie je dobré pre producentov (smiech). Napríklad poslednú pieseň vo filme poznám od detstva a vždy vo mne vyvolá emócie. Tragické scény do filmu sa mi vynorili, keď som počula túto skladbu.“

Natáčanie prebiehalo päť týždňov, väčšina z neho v Rakúsku, ale posledný týždeň vznikala na Slovensku. „Celý tím a obsadenie sme boli veľmi nervózni, ale keď sme sem prišli, všetko bolo ľahké - ľudia v osadách, všetko bolo skvelé. Točili sme scénu svadby, a to bolo predsa len náročné,“ hovorí Alexandra Makarová. Problém bol v tom, že potrebovali množstvo ľudí do scény. „Starosta v Zámutove im slúbil, že ak prídu na tú svadbu ako komparz, nemusia robiť sociálnu prácu na nejaký čas. Obávala som sa, že nikto nepríde, no keď som vyšla von, bolo tam strašne veľa ľudí. Bolo to šialené. Každý sa chcel prihlásiť, až sme mali z toho problémy. Potom sme už začali točiť. A viete, ako to je, keď sa dokončí scéna, tak sa nakrúcanie preruší, aby sa to skontrolovalo. V momente, keď kapela prestala hrať, všetci odišli preč. Takže kapela musela potom hrať desať hodín v kuse, aby tam ostali.“

Vo filme hrajú prevažne neherci, čo mladá autorka vníma tak, že ak by nebola naivná a uvedomovala si, aké náročné to je, možno by *Rozbi moje srdce* ani nevzniklo. „Ale nakoniec to vyšlo, všetci boli talentovaní,

no ťažké bolo pre nich naučiť sa dialógy. Myslím si, že všetci hrali veľmi prirodzene pred kamerou, neboli vôbec nervózni, možno trochu Simona, ale ona mala naozaj ťažké scény a v tom čase mala len 15 rokov. Casting sme robili na východnom Slovensku, v osadách, školách, dokonca na festivale športu, ale aj na Facebooku.“

„Mali sme dlhú postprodukcii. Už sme to mali aj uzavreté, a potom sme sa znovu vrátili k strihu. Medzitým totiž bolo leto a ja som mala dva mesiace, aby som o tom rozmýšľala. Potom som povedala, že to musíme zmeniť. Predtým bol ten film úplne iný,“ dodáva Alexandra Makarová. Pre ňu je to predovšetkým love story, ale verí, že keď si ľudia film pozrú, tak o Rómoch budú premýšľať inak.

Zuzana Sotáková

Z festivalového diania Slovenské klasiky nájdete v Kine Úsmev

Veľký výber DVD a blu-ray nosičov, ale aj filmová literatúra z produkcie Slovenského filmového ústav (SFÚ) čaká na cinefilov v Kine Úsmev počas celého festivalu. V ponuke možno nájsť čerstvé novinky, ako napríklad kolekciu *Best of Viktor Kubal*, ktorú tvoria filmy *Zbojník Jurko*, *Krvavá pani* a trinásť krátkych filmov Viktora Kubala. V ponuke sú aj diela jubilujúceho režiséra Dušana Hanáka *Tichá radosť* a *Súkromné životy*. Predajňa SFÚ Klapka. sk do Košíc priniesla aj blu-ray kolekciu

Film zo sekcie Medzinárodná súťaž hraných filmov hrajú:

17. júna: 19:00,

Kunsthalle

18. júna: 21:30,

Kulturpark 1 JOJ Cinema

Slovenský film I a II, knihu *Dejiny slovenskej kinematografie 1896 – 1969* (Václav Macek a Jelena Paštéková) či *Neviditeľné dejiny* Rudolfa Urca. Nadšenci slovenskej kinematografickej tvorby tam však nájdú aj aktuálne kinofilmy od nezávislých producentov a distribútorov: *Piatu loď* Ivety Grófovej, *Čiaru* Petra Bebjaka, *Ako sa varia dejiny* Petra Kerekesa a ďalšie. Navyše, všetky tituly ponúka SFÚ s festivalovou zľavou dvadsať percent. **zs**

Hľadá sa najaktívnejší divák festivalu

Prišli ste na festival a chodíte na jeho filmy? Možno si vyslúžite titul najaktívnejšieho diváka. Art Film Fest vďaka systému MyCinepass a v spolupráci s Pilsner Urquell ocení na záver festivalu toho, komu sa

podarilo absolvovať čo najviac projekcií. Víťaz získa voľný cinepass na ďalší ročník festivalu a päťlitrový sud Pilsner Urquell. **zs**

Kunsthalle

11:00 náš milovaný karavan | *The Leisure Seeker* (EC)
r. Paolo Virzi, 2017, 112' fic. {EV/x/sk}

13:30 Motýle | *Butterflies* (CF) r. Tolga Karaçelik, 2018, 117' fic. {OV/en/sk}

16:30 Náklad | *The Load* (CF)
r. Ognjen Glavonić, 2018, 98' fic. {OV/en/sk}

19:00 Rozbi moje srdce | *Crush My Heart* (CF)
r. Alexandra Makarová, 2018, 99' fic. {OV/en/sk}

22:00 Donbas | *Donbass* (EC) r. Sergej Loznica, 2018, 121' fic. {OV/en/sk}

Kulturpark JOJ Cinema

K 1 10:30 Kincsem – stávka na pomstu | *Kincsem – Bet on Revenge* (NO)
r. Gábor Herendi, 2017, 122' fic. {OV/x/sk}

K 1 13:00 Nina | *Nina* (CF)
r. Olga Chajdas, 2018, 130' fic. {OV/en/sk}

K 2 13:00 Súťaž krátkych filmov I | *Competition of Short Films I* (SH)
r. rôzni/various, 2017 – 2018, 90' {OV/en/sk}

K 1 16:00 Vojaci. Príbeh z Ferentari | *Soldiers. Story from Ferentari* (CF)
r. Ivana Mladenović, 2017, 119' fic. {OV/en/sk}

K 2 16:00 Súťaž krátkych filmov II | *Competition of Short Films II* (SH)
r. rôzni/various, 2017 – 2018, 87' {OV/en/sk}

K 1 18:30 Pod elektrickými oblakmi | *Under the electric clouds* (GC)
r. Alexej German ml., 2015, 138' fic. {OV/en/sk}

K 2 18:30 Zakázaný Bergman | *Trespassing Bergman* (B100) r. Jane Magnusson, Hynek Pallas, 2013, 107' doc. {OV/en/sk}

K 2 21:00 Zomrieť zajtra | *Die Tomorrow* (EP)
r. Nawapol Thamrongrattanarit, 2017, 75' doc. {OV/en/sk}

K 1 21:30 Mamka a ocko | *Mom and Dad* (LNS)
r. Brian Taylor, 2017, 86' fic. {EV/x/sk}

Kino Slovan

14:00 Páni majú radšej blondínky | *Gentlemen Prefer Blondes* (ML)
r. Howard Hawks, 1953, 91' fic. {EV/x/sk}

16:30 Nina | *Nina* (SS)
r. Juraj Lehotský, 2017, 82' fic. {OV/sk/en}

19:00 3 dni v Quiberone | *3 Days in Quiberon* (B2C)
r. Emily Atef, 2018, 115' fic. {OV/sk/x}

21:30 55 schodov | *55 Steps* (EC)
r. Bille August, 2017, 115' fic. {EV/x/sk}

Kino Úsmev VSE Cinema

13:00 Tráva | *Grass* (LA)
r. Hong Sang-soo, 2017, 63' fic. {OV/en/sk}

15:00 Fero Fenič - výber krátkych filmov | *Fero Fenič - selection of short films* (FF)
r. Fero Fenič, 1974 – 1992, 95' (-, v) {SV/x/x}

18:00 Robert Vano – Príbeh človeka | *Robert Vano: The Story of a Man* (VA) r. Adolf Zika, 2018, 82' doc. {SV/en/x}

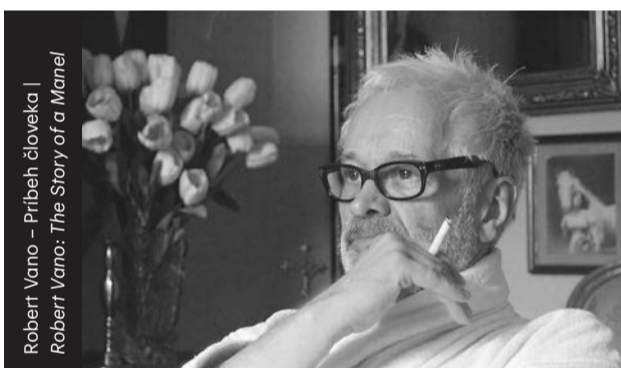
21:00 Dôverný nepriateľ | *Intimate Enemy* (SS)
r. Karel Janák, 2018, 108' fic. {SV/x/x}

23:30 Nehostinná krajina | *Hostile* (LNS)
r. Mathieu Turi, 2017, 83' fic. {EV/x/sk}

Kino Tabačka

15:30 Smäd | *Thirst* (B100)
r. Ingmar Bergman, 1949, 83' fic. {OV/sk/x}

18:00 Tichá hmla | *Silent Mist* (LA)
r. Zhang Miaoyan, 2017, 101' fic. {OV/en/sk}

Robert Vano – Príbeh človeka |
Robert Vano: The Story of a Man

Kincsem – stávka na pomstu |
Kincsem – Bet on Revenge

Amfiteáter Nový Čas

21:30 Na jeden nádyh | *Just a Breath Away* (AMF)
r. Daniel Roby, 2018, 85' fic. {OV/x/sk}

Spišská Nová Ves Kino Mier

17:00 Mečiar | *The Lust for Power* (SS)
r. Tereza Nvotová, 2017, 89' doc. {SV/en/x}

19:30 Kincsem – stávka na pomstu | *Kincsem – Bet on Revenge* (NO)
r. Gábor Herendi, 2017, 122' fic. {český dabing}

KINOVOZEŇ R 609 Spiššan z BA do KE

14:30 Pán Bezchybný | *A Perfect Man*
r. Yann Gozlan, 2015, 103' fic. {OV/sk/x}

17:00 Sils Maria | *Clouds of Sils*
r. Maria Olivier Assayas, 2014, 123' fic. {EV/sk/x}

KINOVOZEŇ R 602 Tatalandia z KE do BA

07:00 Nieкто to rád zahalené | *Some Like It Veiled*
r. Sou Abadi, 2017, 88' fic. {OV/sk/x}

9:15 Darebák a pretekárka | *Racer and the Jailbird*
r. Michaël R. Roskam, 2017, 130' fic. {OV/sk/x}

SPRIEVODNÉ PODUJATIA

15:00 Kulturpark - Virtuálna prehliadka plzenského pivovaru | *Virtual tour of the Pilsner Urquell Brewery*

17:00 Aupark - Autogramiáda k filmu *Dôverný nepriateľ* | *Autograph signing for the film Intimate Enemy* {xE}

17:00 Tabačka - Inkognito talkshow TV JOJ {xE} vstup | admission: 5,00 € na Cinepass

Kam v Košiciach

Film a hudba ruka v ruke

K dobrej festivalovej atmosfére patrí bez pochyb aj dobré zakončenie dňa. O to viac, keď sa nesie na hudobných vlnách.

O tie nebude nuda, vynovená fabrika **Tabačka** Kulturfabrik (Gorkého 2) ponúkne počas festivalu bohatý sprievodný program a v ňom niekoľko koncertov. Už v pondelok 18. 6. bude návštevníkov nabíjať pozitívnou energiou početné hudobné zoskupenie Krakow Street Band. Deväť profesionálnych hudobníkov, ktorých spojenie bluesu, jazzu a gospelu je radosť počúvať. V stredu 20. 6. sa bude skákať s tvorcami filmu Loli paradička na zábave v ľudovom štýle. Vo štvrtok 21. 6. zase v Tabačke pristane kapela Girls from the moon, ktorá rozbíja funk, soul, jazz či hip-hop a piatok 22. 6. bude patriť známej slovenskej kapele Hudba z Marsu, ktorá je na scéne už viac ako dve desaťročia. Indie pop, world music, ska, punk a disco je ich ideálna predstava

vesmírnej tancovačky, ktorej sa dostane aj návštevníkom Art Film Festu.

V piatok 22. 6. sa oplatí navštíviť aj **Rooftop Music Košice** (Aupark). Noc domácich aj zahraničných DJov otvára štvrtú sezónu a aj teraz ponúkne návštevníkom umelcov, ktorí reprezentujú aktuálny svetový sound a prinášajú nový zážitok.

Žánrové párty bývajú aj v známom košickom podniku **Jazz Club Café Restaurant** (Kováčska 39). Okrem dobrého jedla a rôznych nápojov sa tu pravidelne podávajú obľúbené hity z rôznych dekád.

Držitelia akreditácií a cinepassov nájdú vo vybraných podnikoch označených logom ART FILM FEST môžete nájsť zaujímavé zľavy.

ZS

Foto: www.krakowstreetband.pl

V ďalších vydaniach Festivalového denníka vám prinesieme tipy na dobré kaviarne, výstavy alebo zážitky pre deti.

Photo: Peter Reefe Kováč

At the opening ceremony you accepted the Actor's Mission Award. In the past the award has gone to numerous distinguished actresses and actors from Slovakia and beyond. At Karlovy Vary the year before last, you received the award for Best Actress. How do you feel about film festivals?

I haven't actually been to so many film festivals. I observe things from a bit of a distance; I watch what happens at these festivals, how it all proceeds. I appreciate being able to get to know different people and learn how things work in other filmmaking worlds. I mean, this is the first time in my life I've had my own press conference (laughs)! I'm an actress and I'm vain, I'll admit. That means receiving such an award

naturally feels good; it's something I appreciate. I also think, and my experience attests to this, that it's a pleasant social shifting of gears. Unfortunately, it isn't the case in Slovakia that you win an award and suddenly they rush out in droves to see you. But I appreciate it all the more when it's an award from people in the trade, when they somehow validate that you're good at what you do. It's the best when colleagues recognize your work, even better when it leads to more work with good people.

It would seem you have good luck when it comes to award-winning titles. Both films you appear in at this year's festival – Mátýás Prikler's Fine, Thanks and Jan Hřebejk's The Teacher – earned you

Geraldine Chaplin, Annie Girardot, Sophia Loren, Catherine Deneuve, Ornella Muti. And now Zuzana Mauréry, the latest actress to be awarded at Art Film Fest.

I always like to play a part I've never played before

As a child she would fly to Košice to see her father, who had an engagement at the opera. And when she came of age, she also joined the world of culture and the arts, particularly taking to singing and acting. She has put her talents to use both at home and in the Czech Republic and Austria, applying her broad dramatic range to the stage, television and cinema. Zuzana Mauréry is a guest of honour at the 26th Art Film Fest, which has presented her with the Actor's Mission Award.

a Slovak national Sun in a Net award. Prikler was still a student at the time; you worked with Hřebejk when he was already experienced and successful. Can these two collaborations be compared?

In my opinion, they can't. With Mátýás's film I really suffered (laughs). You know how it is, these students, they're always trying something new, and it was just my first or second film as well. And when, after two hours of shooting a difficult scene with Attila Mokos where we also had a dog and children, he just said "Fine, that's a wrap", I thought I was going to kill him (laughs). That was one experience. But I think the result was worth it, since he tried, through thick and thin, to keep things authentic. And I really liked the screenplay. It was sort of a happening.

And The Teacher?

The film with Jan Hřebejk was a breeze. Maybe because it was free of ambition, people trusted each other; there were never any conflicts of opinion. We all went in the same direction, through the same

river, punctuated by the occasional "Pick up the pace" or "You can do it." It was lovely, more or less smooth sailing, maybe in part because I'd already had some experience, and you have to be prepared for such an opportunity.

After the success of The Teacher, it looks like the film roles have started pouring in. Are you enjoying all this?

There's always this stage in life when your career starts accelerating to the point that you need to step on the brakes. Consider whether it might be time to start living a different life. And that's what I'm faced with right now. I'm supposed to do a two-part film for Czech Television – Štokholmský syndróm [Stockholm Syndrome]. With Ivo Trajkov I should make Piargy, a beautiful film. I'm really looking forward to that. The series Oteckovia [Dads] is carrying on, and I'm doing a short series for TV JOJ.

Zuzana Sotáková

A bit of festival history

Golden Camera winner Juraj Herz – a small person with enormous character

Five years ago, on the director's request, his film The Passage was retrieved from the archives.

The entire film world was caught off guard by the sad news of Slovak director Juraj Herz's death at the age of 83 in April of this year. The Kežmarok native left behind a varied, but consistently powerful body of work, including the horror-tinged fairy-tale adaptation Beauty and the Beast (1978), the cult classic The Cremator (1968), featuring the phenomenal Rudolf Hrušínský, and the poetic, whimsical Sweet Amusements of Last Summer (1969). The auteur's every film bears his unmistakable signature.

In 2013 in Trenčianske Teplice, thanks to his work's indisputable quality, Art Film Fest resolved to award Juraj Herz with the Golden Camera. For the occasion, the director requested that his film The Passage, shown only briefly upon its original release, be retrieved from the archives. A tale of a bank clerk who becomes part of a passageway's bizarre microcosm, full of bizarre characters and Lynchian,

Kafkaesque relationships, the film has somehow been forgotten by many. But not by its director. Upon his request, the organizers of Art Film Fest, where he won the Golden Camera, retrieved the film from the archives and screened it in Trenčianske Teplice. Five years ago, when he accepted the award, he revealed to the press and the public which of his films he held most dear. „From among my own films, I'm partial to

The Cremator, since it was made the way I wanted – with total freedom. And then there's The Passage, which I was also able to make with total freedom.“

Despite his diminutive size, his personality and authenticity filled the entire press conference room. The most questions concerned his best-known film, The Cremator, which earned him the title „Master of Czechoslovak Horror“.

„Ever since childhood, I've liked to be scared. As a little boy, I read horror stories, like the one about the severed hand. That appealed to me more than [fairy-tale writers like] Dobšinský and Němcová,“ said Herz, confessing his fondness for the horror genre. According to the filmmaker, however, The Cremator is not a horror film per se. „It's a thriller, closer in terms of genre to Hitchcock, who built suspense. And that I like.“ Herz also related several amusing anecdotes from the horror film festivals he so fondly attended. „They're completely different from the others. They're attended

Photo: Radovan Stoklasa

by a circle of directors who adore each other, and there's tremendous camaraderie among them. That's why I tried to make films of that kind, so I could get myself to those festivals.“

Juraj Herz was recently approached with the titular role in the film The Interpreter (d. Martin Šulík, 2018). But in the end, the director's ailing health did not permit the collaboration. A Slovak who was deported to a concentration camp as a child at the end of WWII and who in 1987 emigrated to Germany, where he spent part of his life, Herz's life story would have lent the film a deeper level of significance.

Červený koberec patril ocenej herečke Zuzane Mauréry. Foto: Peter Stas

Ruský režisér Alexej German ml. navštívil obľúbené Kino Úsmev. Foto: Peter Reefe Kováč

Český dokumentarista Jan Gebert a zostavateľ sekcie American Indies Dano Vadocký počas uvedenia filmu v kine. Foto: Peter Reefe Kováč

Výstava Behind the Scenes slávnostne otvorená. Pozrite si ju v Galérii Alfa. Foto: Peter Reefe Kováč

Na svoje si prišli aj deti, na ktoré festival nezabudol ani vo filmovom programe. Foto: Peter Stas

Režisérka a strihačka Kasia Adamik uvádzala v Košiciach až dva filmy. Foto: Peter Reefe Kováč

ORGANIZÁTORI: 		SPOLUORGANIZÁTORI: PODUJATIE SA KONÁ V PRIESTOROCH INVESTIČNÝCH PROJEKTOV, KTORÉ BOLI IMPLEMENTOVANÉ V RÁMCI OPATRENIA 7.1 PRIORITNEJ OSI „EURÓPSKE Hlavné mesto kultúry Košice 2013“ REGIONÁLNEHO OPERAČNEHO PROGRAMU A SÚ SPOLUFINANCOVANÉ EURÓPSKOU ÚNIOU VO VÝŠKE 85 % Z EURÓPSKEHO FONDU REGIONÁLNEHO ROZVOJA A VO VÝŠKE 10 % ZO ŠTÁTNEHO ROZPOČTU SLOVENSKEJ REPUBLIKY. VIAC INFORMÁCIÍ NÁJDETE NA WWW.ROPKA.SK, WWW.MPSR.SK A TIEŽ NA WWW.CULTURE.GOV.SK, ERDF: INVESTÍCIA DO VAŠEJ BUDÚCNOSTI. TOTO PODUJATIE SA REALIZUJE VĎAKA PODPORE KOŠICKÉHO SAMOSPRÁVNÉHO KRAJA					
FESTIVAL FINANČNE PODPORIL: 		GENERÁLNY REKLAMNÝ PARTNER: 	HLAVNÍ PARTNERI: 				
OFICIÁLNE AUTÁ FESTIVALU: 	OFICIÁLNY FESTIVALOVÝ HOTEL: 	LOGISTICKÝ PARTNER FESTIVALU: 	OFICIÁLNY FESTIVALOVÝ PREPRAVCA: 	REKLAMNÍ PARTNERI: 			
OFICIÁLNI DODÁVATELIA: 		 		MEDIÁLNI PARTNERI: 			
MEDIÁLNI PARTNERI: 		PARTNERI: 					